

K E V I N
K V A N

S U L U D O
B O G A T I
A Z I J C I

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Kevin Kwan

CRAZY RICH ASIANS

Copyright © 2013 by Kevin Kwan

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Majci i ocu

**Šang Lung Ma – stvorio bogatstvo + Vang Lin Jin –
pušila opijum po ceo dan
Kina i Singapur**

JANGOVI

Ser Džejs Jang + Šang Su Ji –
nasledila bogatstvo

Singapur

¹ Eto šta se dešava kad radiš zatezanje lica u Argentini.

² M. Č. je skraćenica za *mom čao*, titulu unučadi kralja Rame V Sijamskog (1853–1910), i to je najniži rang kraljevske loze. Na evropskim dvorovima pandan je „njegova/njena visost“. Poput mnogih članova šire tajlandske kraljevske porodice, i oni deo godine provode u Švajcarskoj. Bolji tereni za golf, manja gužva u saobraćaju.

³ M. R. je skraćenica za *mom račavong*, titulu koju dobijaju deca kraljevskog unuka. Evropski pandan ovoj tituli je „blagородni“. Sva tri sina Ketrin Jang i princa Taksina oženila su se Tajlandankama plemenita roda. Pošto su imena tih žena neverovatno duga, strancima teška za izgovor i sasvim nevažna za ovu priču, izostavljena su.

⁴ Smišlja kako da pobegne za Manilu sa svojom voljenom dadiljom kako bi učestvovao na Svetskom prvenstvu u karaokama.

⁵ Brže širi svoje zloglasne tračeve nego BBC vesti.

⁶ Ali je otac najmanje jednog vanbračnog deteta, koje je dobio sa jednom Malajkom (koja danas živi u luksuznom apartmanu na Beverli hilsu).

⁷ Hongkonška glumica iz sapunica za koju se šuška da je devojka sa crvenom perikom u filmu *Pritaji mi tigra, sakrij mi zmaja II*.

⁸ Ali se nažalost uvrkao na majčinu porodicu Čau.

⁹ Osamdesetih godina prodao imovinu u Singapuru za silne milione i preselio se na Havaje, ali i večno jadikuje kako bi danas bio milijarder „da je samo sačekao još koju godinu“.

KLAN JANGOVIH, ČENA I ŠANGOVIH

(pojednostavljeno porodično stablo)

ŠANGOVI

Alfred Šang – nasledio bogatstvo + Mejbel Čen („Aerotunel“, kako ju je prozvala mlađa rodbina)¹

Singapur i Sari, Velika Britanija

Viktorija Jang
Singapur i London

Aleksandra „Aliks“ Jang +
dr Malkolm Čeng

Hongkong

EDISON ČENG +
Fiona Tung (troje dece)

Hongkong

Sesilija Čeng – više vremena
provodi sa svojim konjima nego
sa sinom + Toni Monkur (jedan
sin, Džejk⁴)

Alister Čeng (zabavlja se sa Kiti Pong)⁷
Hongkong

Ser Lenard Šang + leđi Indija Heskit
Singapur i Sari, Velika Britanija

Prof. Čarls Šang + En Lajgon
Singapur i Bakingemšir, Velika Britanija

Frederik Šang + blagorodna
Penelopi Kurzon
Singapur i Glosteršir, Velika Britanija

Kasandra Šang
(zvana „Radio Azija“)⁵
Singapur i Sari, Velika Britanija

ČENI

Čen Caj Tej + Rouzmari Jang (sestra SER DŽEJMSA JANGA)
Singapur

Mejbel Čen + Alfred Šang (brat ŠANG SU JIA)
Singapur i Velika Britanija

Ričard „Diki“ Čen + Nensi Tan – ima najveću svetsku kolekciju tašni
Džudit Liber
Singapur, Hongkong i Marbelja, Španija

Mark Čen + Bernadet Ling – rođaka čuvene lepotice iz visokog društva
Džeklin Ling⁸ (jedan sin, Oliver Čen iz Londona)
Singapur i Peking, Kina

Ana Mej Čen + Džordž Jou
Vankuver, Kanada

Klarens Čen (zvan „siroti čika Klarens“)⁹ + Betina Ka
Honolulu, Havaji

Prolog: Rodbina

LONDON, 1986.

Nikolas Jang se svalio na najbližu stolicu u foajeu hotela, iscrpljen od šesnaestčasovnog leta od Singapura, vožnje vozom od aerodroma *Hitrou* i šljapkanja mokrim ulicama. Njegova rođaka Astrid Ljang drhtala je stoički pokraj njega, i sve to zato što je njena majka Felisiti, njegova *dai gu če* ili tetka na kantonskom, rekla da je greh uzimati taksi za devet blokova, pa je sve naterala da pešače po kiši do hotela skroz od stanice metroa na Pikadiliju.

Svako drugi ko bi ugledao taj prizor opazio bi neobično staloženog osmogodišnjeg dečaka i perce od devojčice kako mirno sede u uglu, no Redžinald Ormzbi je sa svog stola s kog se pružao pogled dole na foaje video samo dvoje kineske dece kako mokrim kaputima kvase divan presvučen damastom. A ostalo je bilo još gore. Nedaleko od njih stajale su tri Kineskinje i grozničavo se brisale maramicama, dok se neki tinejdžer mah-nito klizao po foajeu ostavljajući blatnjavim patikama tragove po crno-belom mermernom podu.

Ormzbi je pohitao s međusprata znajući da će se on brže ratisiljati tih stranaca nego njegovi recepcioneri. – Dobro veče,

ja sam upravnik hotela. Mogu li da vam pomognem? – upitao je polako, preneglašavajući svaku reč.

– Da, dobro veče, imam rezervaciju – odgovorila je žena na savršenom engleskom.

Ormzbi se iznenađeno zagledao u nju. – Na koje ime?

– Elinor Jang s porodicom.

Ormzbi se sledio – prepoznao je ime, naročito stoga što je porodica Jang rezervisala apartman Lankaster. Ali ko je mogao da pretpostavi da je „Elinor Jang“ zapravo *Kineskinja*, i otkud se pobogu našla ovde? *Dorčester* i *Ric* možda bi i pustili tu sortu, no ovo je ipak *Kaltorp*, u vlasništvu Kaltorp-Kevendiš-Gora još od vladavine Džordža V i hotel koji se u svakom smislu vodi kao privatni klub za porodice koje se pojavljuju u *Debretsu* i *Almanahu de Gota*.^{*} Ormzbi je osmotrio neuredne žene i pokislu decu. Udovica markiza od Akfilda boravila je u hotelu za vikend i on nije mogao ni da zamisli šta bi ona pomislila da se *ovaj svet* pojavi sutra na doručku. Brzo je doneo odluku. – Veoma mi je žao, ali nigde ne mogu da pronađem rezervaciju na to ime.

– Jeste li sigurni? – iznenađeno je upitala Elinor.

– Sasvim sam siguran. – Ormzbi se stegnuto nasmešio.

Felisiti Ljang prišla je svojoj snahi za recepcijom. – Ima li nekih problema? – s nestrpljenjem je upitala, jedva čekajući da ode u sobu i osuši kosu.

– *Alamak*,^{**} ne mogu da nađu našu rezervaciju – uzdahnula je Elinor.

* Čuvena izdanja o istoriji i genealogiji evropske aristokratije. (Prim. prev.)

** Malajska žargonska reč kojom se izražavaju zaprepašćenje ili ogorčenje poput „o bože“ ili „jao meni“. *Alamak* i *la* dva su najčešće korišćena žargonska izraza u Singapuru. (*La* je dodatak koji se može staviti na kraj svake rečenice kako bi se naglasila, no nema nekog posebnog objašnjenja zašto ljudi koriste tu reč, *la*.) (Prim. aut.)

– Kako to? Da nisi možda rezervisala pod drugim imenom?
– upitala ju je Felisiti.

– Nisam, *la*. Zašto bih to uradila? Rezervacija je sve vreme glasila na moje ime – ozlojeđeno joj je odvrtila Elinor. Zašto je Felisiti uvek pretpostavljala da je ona nesposobna? Obratila se upravniku. – Gospodine, možete li, molim vas, još jednom da proverite? Potvrdila sam rezervaciju pre samo dva dana. Trebalo bi da budemo smešteni u vašem najvećem apartmanu.

– Da, znam da ste rezervisali apartman Lankaster, no nigde ne vidim vaše ime – uporno je tvrdio Ormzbi.

– Oprostite, ali ako znate da smo rezervisali apartman Lankaster, zašto nam ga onda ne date? – zbunjeno je upitala Felisiti.

Sunce mu žarko, Ormzbi se u sebi opsovao što se izlanuo.
– Ne, ne, pogrešno ste me razumeli. Hteo sam da kažem da vi možda *mislite* da ste rezervisali apartman Lankaster, ali ja zaista to nigde nemam zabeleženo. – Okrenuo se načas, pregledajući tobož neke druge papire.

Felisiti se nagnula preko sjajnog pulta od orahovine, privukla sebi registar u kožnom povezu i prelistala nekoliko stranica. – Pogledajte! Evo ovde lepo piše „Gđa Elinor Jang – apartman Lankaster, četiri noćenja“. Zar niste ovo videli?

– Gospođo! To je PRIVATNO! – prasnuo je Ormzbi u besu, prepavši dva mlađa recepcionera koja su s nelagodom pogledala u svog upravnika.

Felisiti se zagledala u proćelavog čoveka crvenog u licu, a situacija joj je odjednom postala jasna kao dan. Taj posebni nadmeni smešak nije videla još odmalena, dok je odrastala u Singapuru, na izmaku kolonijalnog doba, i mislila je da je takav otvoreni rasizam prestao da postoji. – Gospodine – kazala je ljubazno ali odlučno – ovaj hotel nam je toplo preporučila gospođa Mins, supruga anglikanskog biskupa Singapura, a ja sam *jasno* videla naše ime u vašem registru. Ne znam šta se to

ovde dešava, ali prevalili smo dug put i deca su nam umorna i promrzla. *Insistiram* da uvažite našu rezervaciju.

Ormzbi je bio ogorčen. Kako se samo ova Kineskinja sa frizurom ala Margaret Tačer i nečuvenim „engleskim“ akcentom usuđuje tako da mu se obraća? – Bojim se da prosto nemamo slobodnih soba – izjavio je.

– Je l' vi to hoćete da mi kažete da u celom hotelu nemate ni jednu jedinu slobodnu sobu? – u neverici ga je upitala Elinor.

– Da – odsečno joj je odgovorio.

– A kud da odemo u ovo doba? – pitala je Elinor.

– Možda negde u Kinesku četvrt? – Ormzbi je prezrivo frknuo. Ovi su mu stranci straćili dovoljno vremena.

Felisiti je otišla do svoje mlađe sestre Aleksandre Čeng, koja je stajala i čuvala prtljag. – Konačno! Jedva čekam da uronim u toplu kupku – sa žarom je rekla Aleksandra.

– Zapravo, onaj grozni čovek odbija da nam izda sobu! – rekla je Felisiti i ne trudeći se da sakrije bes.

– Šta? Zašto? – upitala je Aleksandra, krajnje zburnjena.

– Mislim da to ima veze s tim što smo Kinezi – rekla je Felisiti kao da ni sama ne veruje u rođene reči.

– *Gum suej ah!** – povika Aleksandra. – Daj da ja popričam s njim. Kako živim u Hongkongu, imam više iskustva sa takvim tipovima.

– Aliks, ne trudi se. To ti je tipični *ang mor gau sai!*** – uzviknula je Elinor.

– Svejedno, zar nije ovo jedan od najboljih londonskih hotela? Kako mogu nekažnjeno da se izvlače s takvim ponašanjem? – pitala je Aleksandra.

* „Kakva gadost!“ na kantonskom. (Prim. aut.)

** Simpatičan kolokvijalizam na hokjenskom koji u prevodu znači „riđokoso“ (*ang mor*) „pseće govno“ (*gau sai*). Koristi se za sve Zapadnjake, i obično se upotrebljava u kraćoj formi *ang mor*. (Prim. aut.)

– Upravo tako! – penila se i dalje Felisiti. – Englezi su inače tako fini, za sve ove godine što dolazim ovamo nikad se niko nije tako ophodio prema meni.

Elinor je zaklimala glavom u znak slaganja, mada je u sebi pomislila da je Felisiti delimično kriva za ovaj fijasko. Da Felisiti nije bila tako *dam sjap** i da ih je pustila da uzmu taksi od *Hitroua*, stigli bi u hotel u pristojnijem izdanju. (Nije, naravno, pomagalo ni to što su njene zaove uvek izgledale tako jadno obučene, pa je, još od onog putovanja u Tajland, gde su svi mislili da su joj služavke, morala skromnije da se odeva kad putuje s njima.)

Edison Čeng, Aleksandrin dvanaestogodišnji sin, nonšalantno je prišao damama pijuckajući koka-kolu iz visoke čaše.

– Aj-aj, Edi! Odakle ti to? – povikala je Aleksandra.

– Pa iz bara, naravno.

– A kako si platio?

– Nisam. Rekao sam barmenu da stavi na račun našeg apartmana – nehajno je odgovorio Edi. – Je l' možemo sad gore? Umirem od gladi i hoću da poručim jelo u sobu.

Felisiti je prekorno zavrtila glavom – hongkonški dečaci su poznati kao razmaženi, ali ovaj njen sestrić je bio nepopravljiv. Dobro je što su došli ovamo da ga smeste u internat, gde će ga bar koliko-toliko dovesti u red – leden jutarnji tuš i bajat hleb s paštetom iz konzerve upravo su ono što mu treba. – Ne, ne, nećemo ovde ostati. Idi i pripazi Nikija i Astrid dok odlučimo šta ćemo da radimo – naložila mu je Felisiti.

Edi je otišao kod mlađe dece, sestre od tetke i brata od ujaka, i nastavio da se igra s njima igre koju su započeli u avionu.

* Hokjenski izraz koji znači škrt, cicija. (Većina Singapuraca govori engleski, ali je sasvim uobičajeno u govor ubacivati malajske reči, kao i reči iz raznih indijskih i kineskih dijalekata, što tvori lokalni govor zvan singliš.) (Prim. aut.)

– Dižite se sa sofe! Upamtite, *ja* sam generalni direktor, tako da ja sedim – naredio im je. – Evo ti, Niki, drži mi čašu dok pijuckam sok na slamku. Astrid, ti si mi izvršna sekretarica, pa moraš da mi masiraš ramena.

– Nije mi jasno kako to da si ti generalni direktor, Niki je zamenik direktora, a ja moram da budem sekretarica – pobu nila se Astrid.

– Pa zar ti nisam već objasnio? Ja sam generalni direktor zato što sam četiri godine stariji od oboje. Ti si sekretarica zato što si devojčica. Treba mi devojčica da mi masira ramena i da mi pomaže da biram nakit za sve moje ljubavnice. Ming Ka-Čing, otac mog najboljeg druga Lea, treći je najbogatiji čovek u Hongkongu i to njegova izvršna sekretarica radi.

– Edi, ako hoćeš da ti budem zamenik, trebalo bi da radim nešto važnije od toga da ti držim čašu – kazao je Nik. – Još nismo odlučili šta naša kompanija proizvodi.

– Odlučio sam ja – pravimo limuzine po porudžbini, kao što su rols-rojs i jaguar – izjavio je Edi.

– A što ne bismo pravili nešto što je baš kul, recimo vremenske mašine? – pitao je Nik.

– Pa, ovo su ultraspecijalne limuzine koje imaju i džakuzi, tajne odeljke i katapult-sedišta kao Džejms Bond – kazao je Edi skakućući po sofi, pa je tako izbio čašu Niku iz ruke. Koka-kola se prolila na sve strane, a lom stakla odjeknuo je foajeom. Šef osoblja, konsijerž i recepcioneri sevali su očima na decu. Aleksandra je otrčala do njih i zgroženo zamahala prstom.

– Edi! Vidi šta si uradio!

– Nisam ja kriv – Niki je ispustio čašu – počeo je Edi.

– Ali to je *tvoja* čaša i *ti* si mi je izbio iz ruke! – branio se Nik.

Ormszbi je prišao Felisiti i Elinor. – Moraću nažalost da vas zamolim da napustite hotel.

– Možemo li samo da se poslužimo telefonom? – zamolila ga je Elinor.

– Verujem da su deca napravila sasvim dovoljno štete za jedno veče, slažete li se? – prosihtao je.

Napolju je kiša i dalje sipila i grupa se šćućurila ispod zeleno-bele prugaste tende u Bruk stritu dok je Felisiti bila u telefonskoj govornici i grozničavo zvala druge hotele.

– *Dai gu* će liči na vojnika u stražarnici u toj crvenoj govornici – primetio je Nik, oduševljen neobičnim razvojem događaja. – Mama, a šta ćemo da radimo ako ne budemo uspeli da nađemo gde ćemo noćas da spavamo? Mogli bismo možda da spavamo u Hajd parku. Tamo ima jedna čudesna žalosna bukva koju zovu naopako drvo i čije su grane toliko spuštene da joj krošnja liči na pećinu. Svi bismo mogli da se sklonimo pod nju i spavamo...

– Ne pričaj gluposti! Niko neće spavati u parku. *Dai gu* će sad zove druge hotele – kazala je Elinor, pomislivši kako joj je sin previše napredan za svoje dobro.

– Ooo, ja hoću da spavam u parku! – oduševljeno je zacičala Astrid. – Niki, sećaš se kako smo ono, kad smo bili kod *ame*,* izneli onaj veliki gvozdeni krevet u baštu i jednu noć spavali pod zvezdama?

– Pa, što se mene tiče, vas dvoje možete da spavate i u *lung kau*,** a ja ću uzeti veliki kraljevski apartman gde mogu da poručim sendviče s ćuretinom, šampanjac i kavijar – rekao je Edi.

– Ne budi smešan, Edi. Kad si pa ti jeo kavijar? – upitala ga je majka.

– Kod Lea. Njihov batler nas uvek posluži kavijarom na troglčićima prepečenog hleba. I to je uvek iranski beluga kavijar pošto Leova mama kaže da je iranski kavijar *najbolji* – izjavio je Edi.

* Baba, baka na kineskom. (Prim. prev.)

** Jarak na kantonskom. (Prim. aut.)

– Baš i liči na Koni Ming da kaže tako nešto – promrmljala je Aleksandra sebi u bradu, srećna što će joj se sin konačno skloniti od uticaja te porodice.

Za to vreme u telefonskoj govornici Felisiti je pokušavala da preko loše veze sa Singapurom objasni mužu u kakvoj se neprilici našla.

– Kakva glupost, *la!* Trebalo je da *zahtevaš* da ti da sobu! – penio se Hari Ljang. – Uvek si previše fina – tom uslužnom osoblju treba pokazati gde mu je mesto. Jesi li im rekla ko smo mi? Ovog časa ću pozvati ministra za trgovinu i investicije!

– Daj, Hari, nimalo mi ne pomažeš. Već sam pozvala preko deset hotela. Ko je znao da je danas Dan Komonvelta? U gradu je svako ko je neko i svi hoteli su puni-puncati. Sirota Astrid je mokra do gole kože. Moramo da nađemo gde ćemo da prenoćimo pre nego što ti se ćerka nasmrt prehladi.

– Jesi li probala da pozoveš svog rođaka Lenarda? Možda biste mogli da odete vozom pravo do Sarija – predložio je Hari.

– Probala sam. Nije tu – otišao je u Škotsku za vikend u lov na tetrebe.

– Kakav užas! – uzdahnuo je Hari. – Čekaj da pozovem Tomija Toa iz singapurske ambasade. Siguran sam da će oni sve srediti. Kako se zove taj prokleti rasistički hotel?

– *Kaltorp* – odgovorila je Felisiti.

– *Alamak*, je l' to onaj hotel koji je u vlasništvu Ruperta Kaltorpa itd. itd.? – pitao je Hari najednom živnuvši.

– Nemam pojma.

– Gde se nalazi?

– Na Mejferu, nedaleko od Bond strita. Hotel je zapravo prekrasan, samo da nije onog užasnog upravnika.

– Da, mislim da je to taj! Prošlog meseca u Kaliforniji igrao sam golf sa tim Rupertom kako ono beše i još nekoliko Britanaca, i sećam se da mi je pričao o tom hotelu. Felisiti, imam jednu ideju. Sad ću da pozovem tog Ruperta. Ostani tu i ubrzo ću te pozvati.

Ormzbi je u neverici gledao kad je troje malih Kineza ponovo upalo u foaje ni pola sata pošto je izbacio čitav taj buljuk.

– Edi, idem da uzmem *sebi* piće. Ako ga i ti želiš, idi sam pa ga uzmi – Nik je odlučno rekao bratu dok je odlazio foajeom do bara.

– Seti se šta je tvoja mama rekla. Prekasno je da pijemo koka-kolu – opomenula ga je Astrid trčeći kroz hodnik kako bi sustigla dečake.

– E pa onda ću uzeti rum-kolu – drsko je rekao Edi.

– Šta za boga miloga... – zagrmeo je Ormzbi, ustremivši se preko foajea da presretne decu. Pre nego što je stigao do njih, iznenada je ugledao lorda Ruperta Kaltorp-Keveniđ-Gora kako uvodi one Kineskinje u foaje kao da ih vodi u obilazak. – A moj deda je doveo Renea Lalika 1918. godine da uradi ove staklene murale koje vidite ovde u velikom holu. Izlišno je reći da Latjens,* koji je nadgledao renoviranje, nije odobravao ove art nuvo ornamente. – Žene su se učtivo nasmejale.

Sve je osoblje zauzelo svoje mesto, iznenađeno što vidi starog lorda, koji godinama nije kročio u hotel. Lord Rupert se okrenuo ka upravniku hotela. – A, Vormzbi** beše?

– Jeste, milorde – odgovorio je, previše zapanjen da bi ispravio svog gazdu.

– Hoćete li biti ljubazni da pripremite sobe za ljupke gospođe Jang, Ljang i Čeng?

– Ali, gospodine, upravo sam... – pokušao je Ormzbi da se pobuni.

– I, Vormzbi – prezrivo je nastavio lord Rupert – zadužujem te da preneseš osoblju vrlo važno obaveštenje: ove večeri okončana je davnašnja tradicija i Kaltorp nije više u vlasništvu moje porodice.

* Ser Edvin Latjens (1869–1944), čuveni engleski arhitekta. (Prim. prev.)

** Neprevodiva igra reči. *Worm* na engleskom znači „crv“. (Prim. prev.)

Ormzbi je zurio u njega u potpunoj neverici. – Milorde, mora da je posredi neka greška...

– Ne, nema nikakve greške. Maločas sam prodao *Kaltorp*, komplet ceo. Dozvoli da ti predstavim novu vlasnicu, gospođu Felisiti Ljang.

– ŠTA!?

– Da, muž gospođe Ljang, Hari Ljang – divan momak sa ubitačnim desnorukim zamahom koga sam upoznao u Pebl Biču – pozvao me je i izneo mi čarobnu ponudu. Sad sve svoje vreme mogu da provodim pecajući u Eljuteri a da ne moram da brinem o ovom gotskom kršu.

Ormzbi je zurio u žene otvorenih usta.

– Dame, što se ne bismo pridružili vašoj ljupkoj dečici u Long baru i nazdravili? – veselo reče lord Rupert.

– To bi bilo divno – odvratila je Elinor. – No najpre, Felisiti, nisi li htela nešto da kažeš ovom čoveku?

Felisiti se okrenula ka Ormzbiju, koji je sada izgledao kao da će se onesvestiti. – O da, umalo da zaboravim – počela je sa osmehom. – Moraću nažalost da vas zamolim da napustite hotel.

PRVI DEO

**Nigde na svetu ne mogu se
naći bogatiji ljudi od Kineza.**

IBN BATUTA (XIV VEK)

Prvo poglavlje

Nikolas Jang i Rejčel Ču

NJUJORK, 2010.

– Jesi li siguran u to? – ponovo je upitala Rejčel, duvajući blago u šolju vrelog čaja. Sedeli su za svojim uobičajenim stolom pokraj izloga u čajdžinici *Ti & Simpati*, i Nik ju je upravo pozvao da leto provede sa njim u Aziji.

– Rejčel, mnogo bih voleo da podeš sa mnom – uveravao ju je Nik. – Nisi planirala da držiš predavanja ovog leta, pa šta te onda brine? Misliš li da nećeš možda moći da podneseš vrućinu i vlagu?

– Ne, ne radi se o tome. Znam da ćeš imati mnoštvo obaveza kao kum, pa ne želim da ti budem na smetnji – kazala je Rejčel.

– Na kakvoj smetnji? Kolinovo venčanje će trajati samo prvih nedelju dana u Singapuru, a onda ostatak leta možemo da provedemo skitajući po Aziji. Hajde, daj da ti pokažem gde sam odrastao. Želim da te odvedem na sva svoja omiljena mesta.

– A hoćeš li da mi pokažeš onu svetu pećinu u kojoj si izgubio nevinost? – zadirkivala ga je Rejčel vragolasto izvivši obrvu.

– Nego šta! A možemo i da napravimo rekonstrukciju događaja! – kroz smeh je rekao Nik, stavljajući kašićicom džem i šlag

na još vruću čajnu pogačicu tek izvađenu iz rerne. – I zar tvoja dobra drugarica ne živi u Singapuru?

– Da, Pejk Lin, moja najbolja drugarica s koledža – kazala je Rejčel. – Godinama me nagovara da joj dođem u posetu.

– Eto razloga više! Rejčel, mnogo će ti se dopasti, a i što posto znam da ćeš poludeti za hranom! Ti znaš da je Singapur zemlja najopsednutija hranom na celoj planeti?

– Pa, samo gledajući te kako se topiš od miline nad svime što jedeš, zaključila sam da vam je to sigurno nacionalni sport.

– Sećaš li se onog članka Kalvina Trilina u *Njujorkeru* o singapurskoj uličnoj hrani? Vodiću te u lokalne kafane za koje čak ni *on* ne zna. – Nik uze zalogaj prhke pogačice i nastavi da priča punih usta. – Znam da obožavaš ove pogačice. Čekaj samo da probaš pogačice moje *ame*...

– Tvoja *ama* mesi pogačice? – Rejčel je pokušala da zamisli tradicionalnu kinesku baku kako pravi tu tipično englesku poslasticu.

– Pa, ne mesi ih ona lično, ali ima najbolje pogačice na svetu – videćeš – reče Nik, mahinalno se osvrnuvši oko sebe da se uveri da ga niko na ovom prijatnom mestašcetu nije čuo. Nije želeo da postane persona non grata u svojoj omiljenoj čajdžinici jer je nesmotreno izrazio ljubav prema drugim pogačicama, pa makar bile i babine.

Za susednim stolom, devojka koja se šćućurila iza trospravnog postolja prepunog mini-sendviča bila je sve uzbuđenija zbog razgovora koji je prisluškivala. Pretpostavila je bila da je to on, no sad je dobila neoborivu potvrdu. To *jeste* bio Nikolas Jang. Iako je tad imala samo petnaest godina, Selin Lim nikad nije zaboravila dan kad je Nikolas prošao pored njihovog stola u Pulau klubu* i njenoj sestri Šarlot uputio svoj očaravajući osmeh.

* Najprestižniji kantri klub u Singapuru (članstvo u njemu je praktično teže dobiti nego vitešku titulu). (Prim. aut.)

– Je li to jedan od braće Ljang? – upitala je tad njihova majka.
– Nije, to je Nikolas Jang, njihov brat od tetke – odgovorila je Šarlot.

– Sin Filipa Janga? Aj-aj, kad je toliko porastao? Baš je zgodan momak! – uzviknula je gospođa Lim.

– Upravo je završio Oksford. Diplomirao je istoriju i prava – dodala je Šarlot, znajući šta će je majka sledeće upitati.

– Što nisi otišla da popričaš s njim? – uzbuđeno je rekla gospođa Lim.

– Što da se trudim kad ti oteraš svakog momka koji se osmeli da mi priđe? – odsečno je odvrtila Šarlot.

– *Alamak*, glupa devojko! Ja se samo trudim da te zaštitim od onih što jure bogatstvo. Bila bi prava srećnica da imaš ovog. Njega možeš da *čeong*!

Selin nije mogla da veruje da njena majka stvarno ohrabruje njenu stariju sestru da *ščeпа* onog momka. Radoznalo se zagledala u Nikolasa, koji se sad razdragano smejaо sa prijateljima za stolom pod plavo-belim suncobranom kraj bazena. Čak i izdaleka isticao se među njima. Za razliku od ostalih mladića sa standardnom frizurom iz indijske berbernice, Nikolas je imao divno lepršavu crnu kosu, isklesano lice kantonskih pop-idola i neviđeno guste trepavice. Bio je najsladi momak koga je ikad videla, lep kao iz sna.

– Šarlot, što ne odeš kod njega i pozoveš ga na svoju dobrotvornu večeru u subotu? – navaljivala je njihova majka.

– Prekini, mama. – Šarlot se smeškala kroz stisnute zube.
– Znam šta radim.

Ispostavilo se da Šarlot nije znala šta radi pošto se Nikolas nije pojavio na njenoj dobrotvornoj večeri, na večnu žalost njihove majke. Ali to popodne u Pulau klubu neizbrisivo se urezalo mladađanoj Selin u pamćenje, pa ga je prepoznala i posle šest godina na drugoj strani sveta.

– Hana, daj da te slikam sa tim božanstvenim čokoladnim kolačem – rekla je Selin i izvadila mobilni telefon. Usmerila je kameru ka drugarici, ali je krišom zumirala Nikolasa. Snimila je fotografiju i smesta je poslala imejlom sestri, koja je sada živela u Atertonu u Kaliforniji. Telefon joj je zapištao posle samo nekoliko minuta.

Seka: BOKTE! TO JE NIK JANG! GDE SI?

Selin Lim: U T&S.

Seka: Ko je ta devojka s njim ?

Selin Lim: Mislim da mu je to devojka. Rekla bih da je ABC.*

Seka: Hmm... vidiš li prsten?

Selin Lim: Nema prstena.

Seka: PLIZ špijuniraj za mene!!!

Selin Lim: Debelo mi duguješ!!!

Nik se zagledao kroz izlog čajdžinice, čudio se ljudima koji su paradirali tim potezom Griničke avenije sa svojim psićima kao da je to modna pista za najmodernije gradske rase. Pre godinu dana francuski buldozi su bili neviđeno popularni, ali izgleda da su im sad italijanski hrtovi postali žestoka konkurencija. Ponovo se okrenuo ka Rejčel i nastavio svoju kampanju. – Najbolje je početi od Singapura jer je on savršena baza. Malezija je odmah preko mosta, a začas se stiže do Hongkonga, Kambodže, Tajlanda. Možemo čak i da obiđemo ostrva Indonezije...

– Sve mi to zvuči čudesno, ali *deset nedelja*... Nisam sigurna da želim toliko dugo da boravim tamo – naglas je razmišljala Rejčel. Osećala je Nikov entuzijazam i uzbudivala ju je pomisao da će ponovo posetiti Aziju. Pre nego što je upisala doktorske studije, godinu dana je provela u Čengduu, gde je predavala, ali

* Skraćenica od engleskog *Amerikan-born Chinese*, Kinez rođen u Americi. (Prim. prev.)

u to doba nije mogla da priušti sebi da putuje van granica Kine. Kao ekonomista, svakako je dovoljno znala o Singapuru – tom majušnom intrigantnom ostrvu na samom vrhu Malajskog poluostrva koje se za svega nekoliko kratkih decenija preobrazilo iz britanskog kolonijalnog zapečka u zemlju sa najvećim brojem milionera na svetu. Bilo bi zaista fascinantno videti to mesto izbliza, a posebno sa Nikom kao vodičem.

Ipak, nešto u vezi sa tim putovanjem budilo je u Rejčel nemir i nije mogla a da ne razmišlja o njegovom dubljem značenju. Nik joj je to predložio tako spontano, ali ona ga je dobro poznavala i bila je ubeđena da je on o tome mnogo više razmišljao nego što se to činilo. Bili su zajedno gotovo dve godine, a on ju je sada zvao na dug boravak u njegovom rodnom gradu i to, ni manje ni više, nego na venčanje njegovog najboljeg druga. Da li je to značilo ono što ona misli da znači?

Rejčel se upiljila u svoju šolju poželevši da može da pročita sudbinu iz zlatastih listića asamskog čaja na dnu. Nikad nije bila od onih devojaka koje snevaju o hepiendu iz bajke. Sa dvadeset devet godina, po kineskim standardima odavno je zašla u vode usedelice, i premda su njeni nametljivi rođaci neprekidno pokušavali da joj nađu mladoženju, ona je najveći deo svojih dvadesetih bila usredsređena na postdiplomske i doktorske studije, odbranila je disertaciju i otpočela akademsku karijeru. Ovaj neočekivani poziv, međutim, probudio je u njoj neke davnije instinkte. *Hoće da me odvede kući. Hoće da me upozna sa svojom porodicom.* Davno uspavana romantika u njoj ponovo se budila i znala je da može da mu da samo jedan odgovor.

– Moraću da proverim s dekanom da vidim kad moram da se vratim, ali znaš šta? Što da ne! – izjavila je Rejčel. Nik se nagnuo preko stola i počeo oduševljeno da je ljubi.

Posle svega nekoliko minuta, pre nego što je Rejčel i sama zasigurno znala svoje planove za leto, detalji njenog razgovora već su se proneli nadaleko, širili su se po svetu kao zarazni

virus. Nakon što je Selin Lim (koja je završila Parsonsovu školu modnog dizajna) poslala imejl svojoj sestri Šarlot Lim (koja se nedavno verila za investitora Henrija Čiua) u Kaliforniju, Šarlot je pozvala telefonom svoju najbolju drugaricu Dafni Ma (najmlađu ćerku ser Benedikta Maa) u Singapur i bez daha joj sve ispričala. Dafni je poslala SMS svojim drugaricama, njih osam, među kojima je bila i Karmen Kvek (unuka Roberta Kveka, „kralja šećera“) iz Šangaja, čija je rođaka Amelija Kvek išla na Oksford sa Nikolasom Jangom. Amelija je prosto *moralala* da preko mesindžera pošalje poruku svojoj drugarici Džastini Vej (naslednici *Instant nudli*) u Hongkong, a Džastina, čija je kancelarija u *Hačinson Vampou* bila tačno prekoputa kancelarije Roderika Lijanga (od Lijangovih što drže *Finansijsku grupu Lijang*), prosto je *moralala* da prekine njegov konferencijski poziv da mu javi tu sočnu vest. Roderik je pak preko Skajpa pozvao svoju devojkicu Loren Li, koja je bila na odmoru u hotelu *Royal Mansur* u Marakešu sa svojom babom, gospođom Li Jong Đen (nepotrebno predstavljanje) i tetkom Petsi Tio (Mis Tajvana iz 1979, a sad bivša žena telekomunikacijskog mogula Diksona Tioa). Petsi je sa bazena telefonirala Džeklin Ling (unuci filantropa Ling Jin Čaoa) u London, znajući odlično da Džeklin ima direktnu vezu sa Kasandrom Šang (daljom rođakom Nikolasa Janga), koja svako proleće provodi na svom velikom porodičnom imanju u Sariju. I tako se ova egzotična sorta trača munjevito pronela razgranatom mrežom azijskog džet-seta i kroz nekoliko sati gotovo svi iz tog ekskluzivnog kruga znali su da Nikolas Jang dovodi devojkicu kući u Singapur.

A – *alamak!* – to je bila krupna vest.

Drugo poglavlje

Elinor Jang

SINGAPUR

Svi su znali da se *dato** Taj To Lui obogatio na prljav način tako što je početkom osamdesetih srušio banku Lung Ha, no tokom naredne dve decenije ime Taj steklo je veliki ugled predanim trudom njegove žene, *datin* Kerol Taj, i njenim dobrotvornim radom za prave ustanove. Svakog četvrtka, na primer, *datin* je u svojoj spavaćoj odaji priređivala ručak i proučavanje Biblije za svoje najbliže prijateljice, a Elinor Jang je tome obavezno prisustvovala.

Kerolina raskošna spavaća odaja nije se zapravo nalazila u ogromnom zdanju od čelika i stakla koje su svi žitelji Kijam hok rouda zvali „Kuća iz *Zvezdanih staza*“. Umesto toga, po

* Vrlo cenjena počasna titula u Maleziji (slična britanskoj viteškoj tituli), koju dodeljuje nasledni kraljevski vladar jedne od devet malajskih država. Tom titulom malajski vladari nagrađuju moćne biznismene, političare i filantrope u Maleziji, Singapuru i Indoneziji, a neki ljudi se decenijama dodvoravaju samo da bi dobili tu titulu. *Datova* supruge zove se *datin*. (Prim. aut.)

savetu tima za obezbeđenje njenog muža, njena spavaća odaja bila je skrivena u paviljonu sa bazenom, beloj tvrđavi od travertina koja je opasivala bazen poput nekog postmodernog Tadž Mahala. Do paviljona se stizalo ili stazom što je vijugala kroz koralne bašte ili prečicom kroz krilo za osoblje. Elinor je uvek radije išla bržim putem pošto je istrajno izbegavala sunce kako bi očuvala svoj porcelanski beo ten, a sem toga smatrala je da, kao Kerolina najstarija prijateljica, može da zaobiđe formalnosti i da ne mora da čeka pred ulaznim vratima da je batler najavi i ostale gluposti. Uz to, Elinor je volela da prolazi kroz kuhinje. Stare *ame* koje su čučale kraj lonaca i šerpi uvek bi odigle poklopce da Elinor omiriše dimaste napitke od lekovitih trava koje su kuvale za Kerolinog muža („prirodna viagra“, kako je on to zvao), a kuhinjske pomoćnice koje su čistile ribu u dvorištu obasule bi je laskama kako mladoliko izgleda sa svojih šezdeset godina sa modernom lepršavom kosom do brade i glatkim licem (a onda bi, čim bi se dovoljno udaljila, počele žustro da raspravljaju kojoj se to skupoj i novoj kozmetičkoj operaciji gospođa Jang podvrgla).

Kad bi Elinor stigla u Kerolinu spavaću odaju, tamo bi zatekla redovne proučavateljke Biblije kako je čekaju – Dejzi Fu, Lorena Lim i Nejdin Šo. Tu bi se dugogodišnje prijateljice, zaklonjene od jake ekvatorske vrućine, tromo izvalile po sobi i analizirale stihove iz Biblije označene u priručniku za proučavanje. Počasno mesto na Kerolinom krevetu od huanghualija* iz dinastije Čing uvek je bilo rezervisano za Elinor jer se Kerol, iako je ovo bila njena kuća i premda je ona bila udata za finansijera milijardera, i dalje s poštovanjem povlačila pred njom. Tako je bilo još od

* Doslovno „žuta kruška u cvatu“ – izuzetno retka vrsta palisandra koje gotovo više nema. Poslednjih decenija nameštaj od huanghualija postao je vrlo tražen među sofisticiranim kolekcionarima. Na kraju krajeva, tako dobro ide uz mid-mod stil šezdesetih. (Prim. aut.)

njihovog detinjstva, kad su kao komšijska deca zajedno odrastale na Sernagun roudu, prvenstveno stoga što se Kerol, koja je odgajena u porodici gde se govorio kineski, oduvek osećala inferiorno u odnosu na Elinor, kojoj je engleski bio prvi jezik. (I ostale su se dame dodvoravale Elinor jer ih je ona, iako su se sve odlično udale, sve nadmašila postavši supruga Filipa Janga.)

Današnji ručak započet je dinstanom prepelicom i morskim puževima na domaćim rezancima, a Dejzi se (udata za magnata kaučuka K. T. Fua, no rođena kao Vong, od Vongovih iz Ipoha) mučila da razdvoji lepljive rezance dok je pokušavala da nađe Prvu poslanicu Timotiju u Bibliji kralja Džejmsa. Sa paž frizuricom i mini-valom i naočarima za čitanje bez okvira nataknutim na vrh nosa, ličila je na upravnicu neke ženske škole. Sa šezdeset četiri godine bila je najstarija među okupljenim damama, i premda su sve ostale imale novu američku standardnu verziju Biblije, Dejzi je uvek insistirala da čita iz svoje govoreći: „Pohađala sam, znate, katoličku školu, gde su me učile časne sestre, te će za mene zauvek postojati samo Biblija kralja Džejmsa.“ Kapljice sosa od belog luka prskale su po stranicama od flispapira, no ona je ipak uspevala da Sveto pismo drži otvoreno u jednoj ruci, dok je drugom vešto baratala štapićima od slonovače.

Za to vreme Nejdin je pažljivo listala *svoju* Bibliju – poslednji broj *Singapurskog Trača*. Svakog meseca nestrpljivo je čekala da vidi koliko će se fotografija njene ćerke Frančeske – proslavljene naslednice *Šo fudsa* – pojaviti u rubrici „Soarei“. I sama Nejdin se redovno pojavljivala u društvenim rubrikama zbog svoje napadne šminke kao iz kabukija, dragulja veličine tropskog voća i previše natapirane kose.

– Aj-aj, Kerol, *Trač* je posvetio cele dve stranice tvojoj gala modnoj reviji za Hrišćanske pomagače! – uzviknula je Nejdin.

– Već? Nisam znala da će to tako brzo izaći u novine – primetila je Kerol. Za razliku od Nejdin, njoj je uvek bilo pomalo

neprijatno da se nađe u časopisima iako su se urednici neprestano divili njenom izgledu „klasične šangajske pevačice“. Kerol je prosto osećala obavezu da se svake nedelje pojavi na nekoliko dobrotvornih gala večeri, kao što svaki dobar hrišćanin treba da radi, a i zato što ju je muž stalno podsećao da je „biti majka Tereza dobro za biznis“.

Nejdin je pomno zagledala svaku sjajnu stranicu. – Ona Lina Tek se *baš* ugojila od onog krstarenja Mediteranom, jelda? To mora da je do onog švedskog stola – uvek imaš osećaj da treba što više da pojedješ za svoj novac. Bolje bi joj bilo da pripazi – sve Tekove žene na kraju dobiju debele članke.

– Mislim da je nju baš briga hoće li imati debele članke. Znaš li koliko je novca nasledila kad joj je otac umro? Čula sam da su ona i njena petorica braće dobili *svako* po sedamsto miliona – kazala je Lorena sa šezlonga.

– Samo toliko? Mislila sam da Lina ima bar milijardu. – Nejdin je prezrivo frknula. – Hej, El, ovo je baš čudno. Kako to da nema nijedne slike lepe sestričine tvoga muža, Astrid? Sećam se da su se tog dana svi fotografi sjatili oko nje.

– Ti su fotografi uzalud gubili vreme. Astridine slike se nikad nigde ne objavljuju. Njena je majka sklopila dogovor sa urednicima svih časopisa još kad je Astrid bila tinejdžerka – objasnila je Elinor.

– Što bi pobogu uradila tako nešto?

– Zar nisi dosad upoznala porodicu moga muža? Oni bi pre umrli nego se pojavili u štampi – kazala je Elinor.

– Šta, zar su postali suviše velika gospoda da bi ih neko video kako se mešaju sa ostalim Singapurcima? – ogorčeno je upitala Nejdin.

– Aj-aj, Nejdin, postoji razlika između gospodstvenosti i diskretnosti – dobacila je Dejzi, znajući odlično da porodice poput Ljangovih i Jangovih toliko čuvaju svoju privatnost da se to graniči sa opsesijom.

– Nobl ili ne, meni je Astrid predivna – rekla je Kerol. – Znaite, ne bi trebalo ovo da vam kažem, ali Astrid je dala najveći iznos u dobrotvorne svrhe. I insistirala je da ostane anonimna. Na ovogodišnjoj gala večeri prikupljeno je više para nego ikad dosad upravo zbog njene donacije.

Elinor je odmerila lepu novu sluškinju iz Kine koja je ušla u sobu i zapitala se je li *dato* i tu devojku lično odabrao u onoj „agenciji za zapošljavanje“ koju je često posećivao u Sudžouu, gradu što je bio na glasu po najlepšim ženama u Kini. – Šta imamo danas? – upitala je Kerol kad je sluškinja spustila kraj kreveta poznat pozamašan kovčeg za nakit od sedefa.

– O, želela sam da vam pokažem šta sam kupila kad sam bila u Burmi.

Elinor je željno otvorila poklopac kovčega i počela metodično da vadi baršunaste kutije i fiočice. Njen najomiljeniji deo proučavanja Biblije četvrtkom bilo joj je razgledanje Kerolinog najnovijeg nakita. Uskoro su po celom krevetu bile kutije sa zaslepljujuće blistavim draguljima. – Kakvi divno izrađeni krstovi! Nisam znala da u Burmi tako dobro prave nakit!

– Ne, ne, te krstove je izradio *Hari Winston* – ispravila ju je Kerol. – Rubini su iz Burme.

Lorena je ustala od stola za kojim je ručala i uputila se pravo ka krevetu, pa uzela jedan rubin veličine ličija i prinela ga svetlu. – Aj-aj, u Burmi moraš dobro da paziš jer oni mnoge rubine veštački tretiraju da im pojačaju crvenilo. – Kako je bila supruga Lorensa Lima (od Limovih što su držali *Orijentalne dragulje*), Lorena je o toj temi mogla da govori kao pravi znalac.

– A ja sam mislila da su rubini iz Burme najbolji – primetila je Elinor.

– Dame, morate da prestanete da je zovete Burma. Ta se zemlja više od dvadeset godina zove *Mjanmar* – ispravila ih je Dejzi.

– *Alamak!* Sad si kao Niki, koji me večitio ispravlja! – kazala je Elinor.

– Hej, kad smo kod Nika, kad stiže iz Njujorka? Zar neće on biti venčani kum Kolinu Kuu? – upitala je Dejzi.

– Hoće, hoće. Ali znate mog sina – ja uvek poslednja sve saznam! – požalila se Elinor.

– Zar neće boraviti kod tebe?

– Naravno da hoće. Uvek prvo boravi kod nas, pa onda ode kod stare dame – kazala je Elinor, govoreći o svojoj svekrvi.

– Pa – nastavila je Dejzi malo stišavši glas – šta misliš šta će stara dama uraditi u vezi s njegovom gošćom?

– Kako to misliš? S kakvom gošćom? – upitala je Elinor.

– Onom... što je dovodi... na venčanje – polako je odgovorila Dejzi, vragolasto pogledajući u ostale dame, znajući da one znaju o kome govori.

– O čemu to pričaš? Koga to dovodi? – upitala je Elinor pomalo zbunjeno.

– Najnoviju devojk, *la!* – otkrila joj je Lorena.

– Niki nema devojk! Nema šanse da je ima – tvrdila je Elinor.

– Zašto ti je toliko teško da poveruješ da tvoj sin ima devojk? – upitala je Lorena. Njoj je Nik oduvek bio najzanosniji mladić svoje generacije, a još uz onoliki novac Jangovih oduvek je žalila što njena ništarija od ćerke Tifani nikad nije uspeła da ga privuče.

– Ali sigurno si čula za tu devojk? *Onu iz Njujorka* – šapatom je rekla Dejzi, naslađujući se time što baš ona saopštava novost Elinor.

– *Amerikanka?* Niki se ne bi usudio da uradi tako nešto. Dejzi, tvoje informacije su uvek *ta pah kaj!**

– Kako to misliš? Moje vesti nisu *ta pah kaj* – dobila sam ih od pouzdanog izvora! Kako bilo, čujem da je Kineskinja – dodala je Dejzi.

* „Pogrešne“ na malajskom. (Prim. aut.)

– Stvarno? Kako se zove i odakle je? Dejzi, budeš li mi rekla da je iz Kine, dobiću šlog – upozorila ju je Elinor.

– Čula sam da je s Tajvana – oprezno je rekla Dejzi.

– O bože, nadam se da nije od onih tajvanskih tornada! – zacerekala se Nejdin.

– Šta time hoćeš da kažeš? – upitala je Elinor.

– Znaš kako te Tajvanke bio zao glas. Pojave se iznebuha, muškarci se zaljube u njih do ušiju, a onda dok trepneš okom nestanu, samo što im prethodno izvuku i poslednji dolar, baš kao tornado – objasnila je Nejdin. – Tolike muškarce znam koji su bili njihove žrtve! Seti se samo Džeralda, sina gospođe K. K. Tang, koga je žena opelješila do gole kože i pobegla sa svim porodičnim nasleđem Tangovih. Ili sirote Ani Sim, kojoj je ona kabare pevačica s Tajpeja ukrala muža.

U tom trenutku u sobu uđe Kerolin muž. – Zdravo, dame! Kako vam danas ide sa Isusom? – upitao ih je pučkajući cigaru i mučkajući henesi u čaši, pa je onako debeo bio prava karikatura azijskog tajkuna.

– Zdravo, *dato!* – uglas povikaše dame brzo se nameštajući u pristojniji položaj.

– *Dato*, Dejzi hoće da me udari šlog! Svima govori da Niki ima novu devojkicu, i to *Tajvanku!* – povikala je Elinor.

– Opusti se, Lili. Tajvanke su *prekrasne* devojke – one baš znaju da se staraju o muškarcu, a možda će biti lepša od onih razmaženih domaćih devojaka koje pokušavaš da mu namestiš.

– *Dato* se nacerio. – Nego – nastavio je, odjednom snizivši glas – da sam na tvom mestu, manje bih se sad brinuo za mladog Nikolasa, a više za *Sajna lend*.

– Zašto? Šta se dešava sa *Sajna lendom?* – upitala je Elinor.

– *Sajna lend to toje*. Propašće – izjavio je *dato* zadovoljno se smeškajući.

– Ali deonice *Sajna lenda* važe za stabilne. Kako je to moguće? Brat mi je čak ispričao da imaju nove projekte u zapadnoj Kini – kazala je Lorena.

– Moj izvor mi pouzdano tvrdi da se kineska vlada povukla iz onog ogromnog novog projekta u Sindangu. Upravo sam prodao sve svoje akcije, a prodavaću i stotinu pozajmljenih akcija na sat sve dok se berza ne zatvori. – To rekavši, *dato* je izbacio veliki oblak dima iz kohibe, pa pritisnuo dugme kraj kreveta. Veliki stakleni zid ka blistavom bazenu počeo je da se odiže ukoso nalik ogromnim vratima od garaže i *dato* se odgegao u baštu i uputio ka glavnoj kući.

Nekoliko trenutaka u sobi je vladao potpuni tajac. Gotovo da se čulo kako se ženama u glavi točkici okreću ludačkom brzinom. Dejzi je naglo ustala sa stolice i prosula tanjir rezanaca na pod. – Brzo, brzo! Gde mi je tašna? Moram da pozovem svog brokera!

Elinor i Lorena su takođe dograbile svoje mobilne telefone. Nejdin je imala broj svog brokera na brzom pozivanju i već je urlala u telefon. – Sve prodaj! SAJNA LEND. Da. Sve prodaj! Upravo sam iz prve ruke čula da je to *propala stvar!*

Lorena je sedela na drugom kraju kreveta i govorila u telefon pokrivši usta rukom. – Dezmonde, nije me briga, molim te smesta počni da ih prodaješ.

Dejzi je počela ubrzano da diše. – *Sum tung, a!** Gubim milione iz sekunda u sekund! Gde mi je prokleti broker? Nemoj mi reći da je taj moron još na ručku!

Kerol je mirno pipnula tač-skrin panel pored noćnog stočića. – Mej Mej, možeš li molim te da dođeš i počistiš prosuto jelo? – Onda je sklopila oči, podigla ruke i počela naglas da se moli: „*O Isuse, naš lični gospode i spasitelju, nek se sveti ime tvoje. Pokorno te danas molimo za oproštaj jer smo se sve ogrešile o*

* „Srce mi se cepa“ na kantonskom. (Prim. aut.)

tebe. Hvala ti što si nas obasuo blagoslovima. Hvala ti, gospode Isuse, na današnjem druženju, na hrani u kojoj smo uživale, na sili tvoje svete reči. Molim te čuvaj dragu sestru Elinor, sestru Lorenu, sestru Dejzi i sestru Nejdin dok pokušavaju da prodaju svoje deonice Sajna lenda...“

Kerol je načas otvorila oči i sa zadovoljstvom primetila da se makar Elinor moli s njom. No naravno, nije mogla znati da se iza pobožno sklopljenih očiju Elinor moli za nešto sasvim drugo. *Tajvanka! Molim te, Bože, samo da to nije istina.*

Treće poglavlje

Rejčel Ču

NJUJORK

Onih večeri kad ne bi spavala kod Nika, Rejčel je imala običaj da pozove majku kad bi pošla u krevet, a kad bi u Kupertinu bilo vreme večere.

– Pogodi ko je upravo zaključio posao i prodao onu veliku kuću na Lorel Glen drajvu? – sva uzbuđena se na mandarinskom pohvalila Keri Ču čim je podigla slušalicu.

– Opa, mama! Svaka čast! Je l' ti to beše treća prodaja ovog meseca? – upitala je Rejčel.

– Jeste! Oborila sam prošlogodišnji rekord firme! Vidiš, *znala sam* da sam donela pravu odluku da pređem s Mimi Šen u filijalu u Los Altosu – rekla je Keri sva zadovoljna.

– Ponovo ćeš biti agent godine, znam to – kazala je na to Rejčel nameštajući jastuk pod glavom. – Nego, i ja imam uzbuđljive vesti... Nik me je pozvao da pođem s njim u Aziju preko leta.

– *Stvarno?* – na to će Keri snizivši glas za čitavu oktavu.

– Mama, nemoj sad da ti padaju na pamet razne ideje – upozorila ju je Rejčel dobro znajući taj majčin ton.

– Aja! Kakve ideje? Kad si za prošli Dan zahvalnosti dovela Nika, svi koji su videli vas golupčice zajedno rekli su da ste savršeni jedno za drugo. Sad je red da on tebe upozna sa svojom porodicom. Šta misliš, hoće li da te zaprosi? – Keri se topila od miline, ne mogući da se obuzda.

– Mama, dosad nijednom nismo pomenuli brak – kazala je Rejčel trudeći se da spusti loptu. Ma koliko da je i sama bila uzbuđena zbog svih mogućnosti koje je nosilo to putovanje, zasad nije htela da ohrabruje majku. Njena je majka ionako bila previše zabrinuta za njenu sreću, pa nije htela da joj budi nadu... bar ne previše.

Keri je, međutim, već sva bila ustreptala. – Kćeri, poznajem muškarce kakav je Nik. Može on da se pravi da je boem intelektualac koliko hoće, ali ja znam da je on u dubini duše porodičan tip. Želi da se skrasi i ima decu i nema više vremena za bacanje.

– Mama, prekini!

– Sem toga, koliko puta nedeljno već spavaš kod njega? Šokirana sam što još niste počeli da živite zajedno.

– Ti si jedina kineska majka koju znam koja ohrabruje ćerku da nevenčano živi s momkom – kroz smeh je kazala Rejčel.

– Ja sam jedina kineska majka kojoj je ćerka neudata, a već se bliži tridesetoj! Znaš li ti koliko me puta gotovo svakog dana pitaju za tebe? Već mi je dodijalo da te branim. Evo, baš juče sam naletela na Min Čung u *Pitovom kafeu*. „Znam da si htela da ti ćerka najpre otpočne karijeru, no nije li vreme da se ta devojka uda?“, pitala je. Znaš da se njena ćerka Džesika verila za momka koji je broj sedam u *Fejsbuku*, je li?

– Da, da, da. Znam celu priču. Umesto vereničkog prstena, on je na Stenfordu ustanovio stipendiju koja nosi njeno ime – kazala je Rejčel smorenim glasom.

– A ona nije ni upola lepa kao ti – ogorčeno je rekla Keri. – Sve tvoje tetke i ujaci odavno su digli ruke od tebe, ali ja sam

oduvek znala da ti čekaš onog pravog. Naravno, morala si da odabereš profesora kao što si i sama. Bar će vam deca dobiti popust na školarinu – vas dvoje ćete jedino tako moći da ih pošaljete na studije.

– Kad smo kod tetaka i ujaka, molim te obećaj mi da nećeš svakome odmah sve ispričati. Je l' nećeš? – molećivo je kazala Rejčel.

– Aja! Dobro, dobro. Znam da si uvek tako oprezna i da ne želiš da se razočaraš, ali ja u dubini duše znam šta će se dogoditi – veselo je kazala njena majka.

– Pa, dok se *nešto* ne desi, nema smisla dizati prašinu oko toga – uporna je bila Rejčel.

– I, gde ćete odsesti u Singapuru?

– Pretpostavljam kod njegovih roditelja.

– A žive li u kući ili u stanu? – pitala je Keri.

– Nemam pojma.

– Pa moraš to da saznaš!

– Zašto je to važno? Da nećeš možda da im prodaš kuću u Singapuru?

– Reći ću ti zašto je to važno – znate li kako ćete spavati?

– Kako ćemo spavati? Mama, o čemu to pričaš?

– Aja, znaš li hoćeš li biti u gostinskoj sobi ili ćeš deliti posteljicu s njim?

– To mi uopšte nije palo na pamet...

– Kćeri, to je izuzetno važno. Ne smeš pretpostaviti da će Nikovi roditelji biti jednako slobodoumni kao ja. Ideš u Singapur, a ti singapurski Kinezi su uštogljeniji od svih Kineza, znaš! Ne želim da njegovi roditelji pomisle kako te nisam odgajila kako treba.

Rejčel je uzdahnula. Znala je da njena majka ima dobre namere, ali je po svom dobrom običaju uspeła da joj digne tenziju zbog sitnica na koje Rejčel nije ni pomišljala.